

Trykkammeret har vendt mit liv til det bedre

Jeg er en kvinde på knap 40. Jeg er gift og mor til to. Vi bor på en nedlagt landejendom på Sydfyn. I marts 2006 fik jeg diagnosen livmoderhalskræft. I sommeren samme år gennemgik jeg behandlingen, som for mit vedkommende bestod af 25 udvendige og 3 indvendige strålebehandlinger samt 6 kemokure. Den 6. kemo blev droppet, da jeg var for syg. Den 11. juli var jeg færdig med behandlingen, og blev "sluppet ud" fra hospitalet. Jeg er gift med en sømand, og han kunne heldigvis få orlov fra sit arbejde, så han kunne passe mig, vores børn og vores hjem. De næste 3 måneder tror jeg at jeg lå i en havestol fra morgen til aften og bare sov.

Mit underliv havde det ikke så godt, og det synes at blive værre og værre; mine slimhinder var ødelagte, og jeg fik ret hurtigt streptokokker. Sammen med hormonpillerne, som jeg fik fordi mine æggestokke jo var ødelagte, gjorde streptokokkerne at jeg havde en voldsom udflåd, så jeg gik med bind hver dag. I december fik jeg min første styrtblødning fra tarmen. Jeg var i kontakt med sygehuset, men blev beroliget af, at det var stråleskader og blødningen ville stoppe igen. Til den følgende kontrol spurgte jeg efter behandling for stråleskaderne, for jeg blødte jævnligt fra tarmen, havde begyndende problemer med blæren og mange smerter. Jeg havde hørt om noget med en dykkerklokke da jeg var på Dallund et par måneder før. Desværre var meldingen fra onkologen, at det ikke ville gavne sådan én som mig, og det var heller ikke noget de havde erfaringer med.

I juni 2007 var min tarm så ødelagt, at jeg havde fået en forsnævring som gjorde mine toiletbesøg meget besværlige og ikke mindst meget smertefulde. Jeg spiste en del svesker og lignende for at holde min afføring lind, så det ikke gjorde helt så ondt. Det tog mig lang tid, at få lægerne overbevist om, at der var et problem. Heldigvis er min egen praktiserende læge helt formidabel, og med hjælp fra ham, kom jeg endelig til en kikkertundersøgelse. Efter undersøgelsen måtte jeg gå tre dage og vente på at få at vide om jeg havde fået kræft igen. Min tarm var så sat til med skader og sår, at lægen ville tage biopsier, for det så lidt mistænksomt ud. Heldigvis var det ikke kræft!

Der var ingen tvivl! Jeg skulle have stomi!! Til samtalen omkring operationen og om forventninger til om det skulle være en midlertidig eller en permanent stomi, hældte lægen mest til det sidste. Han talte om stråleskader han havde set i 1970'erne, da han fortalte om mine skader. Min stomi er formentlig permanent, for lægen undersøgelse af mine tarme under operationen, viste svære skader nederst på tyktarmen, så jævnt aftog, men fortsatte hele vejen op til tyndtarmen og et stykke videre.

Min liste over senfølger er på dette tidspunkt; stomi, mange stråleskader på tyktarm og tyndtarm, lymfødem på mave og begge ben, dog mest det højre ben. Jeg har svært ved at bruge kompressionstøjet for lymfødemet, fordi jeg har stomi. Jeg har blærekrampe og problemer med at holde på vandet, jævnlige blødninger fra den tarmstump som sidder tilbage i forlængelse af endetarmen og som de ikke turde fjerne, en skede hvor jeg skal bruge stav tre gange om ugen for at undgå sammengroninger. Jeg er i overgangsalder og må derfor tage hormonpiller, har streptokokker og svær udflåd. Sex er en by på månen og jeg har mange smerter i hele regionen.

Jeg er træt, jeg kan ikke passe mit arbejde, jeg har svært ved at overskue det der hjemme, jeg har ondt og jeg har rigtig svært ved at komme videre med mit liv synes jeg.

I april 2008 var min mand og jeg til begravelse. Her satte vi os sammen med en tidligere kollega til min mand. Han er erhvervsdykker i dag, og det firma han arbejder for, er dem som står for driften af trykkammeret på Rigshospitalet. Han er en meget bramfri person, som sætter sig overfor mig, kigger mig dybt i øjnene og siger: *"Nå Lene, hvordan går det med dine stråleskader?"* Jeg blev noget paf, men fortalte ham i grove træk hvordan det så ud. *"Du skal da i trykkammeret, vi har haft flere med skader ligesom dig, som det har hjulpet!"*. Det endte med at han sendte mig en email-adresse på overlægen i trykkammerafdelingen og sagde at jeg skulle skrive til ham. Som sagt så gjort. Svaret fra overlægen var, at jeg skulle bede min onkolog kontakte ham, så kunne de udveksle informationer, og få sat det i gang. Altså henvendte jeg mig til min onkolog, men det var en håbløs kamp. Man henviste ikke til trykkammer, for det kunne ikke hjælpe mig. Da jeg spurgte om de ville kontakte lægen ved trykkammeret, for han kunne fortælle at det med stor sandsynlighed ville virke, var svaret nej!! Slut!!

Heldigvis har jeg for vane, altid at besøge min praktiserende læge ca. 3 dage efter jeg har været på OUH, for som regel går jeg derude fra i dyb frustration, og så kan han ofte hjælpe. Det gjaldt også denne gang. Min læge tilbød at ringe til Rigshospitalet og finde ud af om det kunne hjælpe mig. Det mente man at det kunne. Ydermere fandt han ud af, at han som min praktiserende læge også kunne henvise mig, og det gjorde han med det samme. Min sommerferie i 2008 skulle jeg bruge på at gå i trykkammer. Jeg kunne bo på patienthotellet under behandlingen. Det blev til 7½ uge, hvor jeg var hjemme i weekenderne.

Afsted til København

Jeg tror ikke, at jeg nogensinde kommer til at juble over at skulle ind i trykkammeret, men det bliver lettere for hver gang. Jeg må dog indrømme, at hvis jeg mente jeg havde et valg, så var én gang rigeligt.

Der var en artikel i Ekstrabladet søndag den 22. juni 2008 om trykkammerbehandling. Behandlingen er vel egentlig okay beskrevet i artiklen, eller dvs. det der er beskrevet er; at du sidder derinde og gør hvad du kan for at slå tiden ihjel, og så selvfølgelig det gode der gerne skulle komme ud af behandlingen. Nemlig muligheden for at slippe for smerter, kroppen heler sig selv og lignende.

I korte træk, så går det ud på at jeg møder ca. ½ time før, for at hilse på og klæde om. Vi får så en kop kaffe og en slurk vand (resten af vandet gemmes til senere brug), der tisses af og så er det ind i "ubåden". Den er ikke ret stor; vi sidder 4 mand på den ene side og tre på den anden alle med ryggen til væggen. Vores dykker er vel knap et par meter høj, og han kan ikke stå oprejst derinde. Der er masser af slanger og apparaturer derinde. Vi har faste pladser. Når vi har sat os på vores sæder, der minder lidt om flysæder, spænder vi selen - ganske som på flyet - og får hjælp til at få vores krave på. En krave som består af en fast flad ca. 10 cm. bred ring, med et hul stort nok til at et hoved kan komme igennem. Der er så en slags latex-krave som slutter tæt til halsen, der bliver monteret to slanger på kraven, én til ilt-ind og én til luft-ud. Når alle er klar, så "dykker" vi. Det tager ca. 5 min. og 1. gang, måtte jeg stoppe dem to gange, for jeg kunne ikke følge med; propperne i ørene kom med det samme, og jeg kunne ikke nå at udligne trykket, og er du først bagud, så går det galt.

Jeg fandt dog de vise sten, og vi kom ned uden flere stop.

Nu skal man så have hættten på – og puha!!! Jubel er det sidste der falder mig ind!... Du sidder i en lille metalkasse, bag en låge der mest af alt minder om en dør ind til en bankboks, trykket i tanken svarer til at være dykket ned på 15 meters dybde, så du ved at der går mindst et halvt minut før nogen kan komme dig til undsætning. Nu vil de så putte en pose over dit hoved. Mit hjerte prøvede at stikke af, min krop stressvedte, så den stakkels dykker ville være stukket af alene på grund af stanken, men ligesom os andre, kunne han ikke bare åbne døren og gå, i hvert fald ikke på det tidspunkt. Det satte ham lidt i samme situation som os andre, altså bortset fra det med hættten.

"klik... klik" så er man inde i hættten, nu kan du heller ikke høre særlig meget mere... og som prikken over i'et, da alle er "rigget" til, så kigger dykkeren rundt spørger om alle er okay (hvad tror han - den idiot), alle smiler og nikker, så vinkede han, sagde vi ses og lukkede døren bag sig - der skred min redningsmand!!!

1½ time, 90 minutter, 5400 sekunder - hvor jeg skal prøve IKKE at gå i panik - hvilket i min verden ellers ville være det mest logiske at gøre.

Heldigvis, havde de andre 6 prøvet det før, og de var alle helt rolige, det hjalp lidt. Men hold op hvor var det lang tid. Jeg brugte størstedelen af tiden til, at prøve at overbevise mig selv om, at jeg ikke skulle dø, at jeg bare skulle trække vejret normalt, for der var luft i hættten, at jeg ikke var ved at få klaustrofobi og at jeg nok heller ikke fik en omgang iltkramper, som så faktisk kunne få mig ud derfra. Jeg var så optaget af IKKE at gå i panik, at jeg glemte at der var en panik-knap, som det faktisk ville være okay at bruge, lige præcis i den situation jeg var i. Men man vil jo ikke have, at de andre skal lide under at man selv er et "fjols".

Endelig var tiden gået, eller det var den ikke helt... de andre begyndte bare at pakke sig ind i deres tæpper, og lægge deres bøger og blade fra sig. Så begyndte det at trykke for ørene igen, men denne gang den anden vej, det føles nærmest som om at trommehinden bliver skubbet udad, og så blafrer den lidt, når den giver efter for trykket, og så bliver det iskoldt derinde. Lige i det øjeblik du er ved "overfladen" igen, så forsøger din hætte at stikke af. Man kan så lige tage en finger op under kraven og lukke lidt luft ind, så falder hættten ned på plads igen, og det bliver man så ved med, indtil den rare dykker kommer og befrier dig fra alt grejet, smiler og siger: "velkommen tilbage til overfladen, håber du har nydt turen".

Jeg gik vel det meste af 3 timer efter det her, og var fuldstændig ekstatiske over at jeg havde overlevet denne prøvelse. Lige så glad som jeg var for at komme ud af tanken, lige så tæt var jeg på at kaste op, ved tanken om at skulle ind igen - men jeg gik troligt derover igen.

Nu har jeg så været inde i tanken, først 30 gange og efter et par måneders pause, var jeg derinde 10 gange mere. Efter den første uge, hvor det rent faktisk lykkedes mig at blive rigtig syg, fordi jeg var så bange. Fik jeg nogle beroligende piller som jeg tog lige ind jeg gik over på afdelingen. Pillerne gjorde at jeg var i stand til at slappe så meget af, at jeg kunne læse eller gætte kryds og tværs. Jeg kommer dog aldrig til at synes at det er fedt.

Behandlingen går ud på at trykke og den rene ilt man indånder, udvider dine blodkar og ilter dit blod, sådan at kroppen bliver i stand til at hele op de steder hvor der er skader. Behandlingen er billig, og bivirkningerne små. Den eneste senfølge jeg har hørt om, er at nogen har fået en smule nedsat hørelse. Har du normalt syn, vil du blive nærsynet. Er du langsynet, bliver dit syn normaliseret, men det aftager over 6 måneder efter endt behandling, hvor det vil være tilbage hvor det var før du startede behandlingen. Under behandlingen kan man opleve problemer med at udligne tryk, men det er vidst sjældent og kan afhjælpes

med et dræn. Jeg har hørt om iltkramper, som minder om et epileptisk anfald, får du sådant et anfald, bliver du hentet ud, hjulpet og er formentlig i stand til at forsætte behandlingen næste dag. Den mest hyppige bivirkning er ubehag, for eksempel hvis du har det svært med lukkede rum, kraven om din hals eller hættten over hovedet.

Jeg har det svært med små rum og lukkede døre, derfor fik jeg piller når jeg skulle i trykkammeret. Men uanset hvor meget jeg skulle have lidt de 40 gange i alt, så var det alle kvalerne værd.

Hvad er så resultatet?

Da OUH ikke ville være en del af "projektet", fik min læge en aftale i stand på Svendborg sygehus om, at de lavede en kikkertundersøgelse før jeg tog til København, og igen når jeg kom hjem. Det så ikke godt ud før jeg tog derover. På OUH havde de i anden forbindelse lavet en kikkertundersøgelse af min blære og fundet et område på 3 gange 3 cm. som var godt forbrændt (det var lægens eget udsagn).

Efter de første 30 behandlinger ventede vi i en måneds tid før Svendborg sygehus lavede en ny kikkertundersøgelse. Der var væsentlige forbedringer! Nok til at sende mig over til København for at få 10 ture mere. Et par måneder efter de sidste 10 ture fik jeg endnu en kikkertundersøgelse. Denne gang både af blære og tarm. Tarmen blev kigget på både via endetarm og via stomi.

Resultatet af behandlinger er; min blære er helt fri for sår og blodsprængninger, min tarm fra stomien og opefter er fri for stråleskader, min skede er fin og glat og uden stråleskader. Den er stadig noget afkortet og fortykket. Lymfødemet synes at være væk. Min tarmstump fra endetarmen og hen til hvor den er lukket, er stadig påvirket af stråleskader, men det er nu muligt at lave en kikkertundersøgelse af tarmstumpen uden at lægge mig i narkose, og der er tydelige forbedringer. Vigtigst af alt, så er jeg i dag smertefri. Bedringen er så stor, at jeg har droppet hormonerne og i stedet spiser naturprodukter. Dette har gjort at udflåd og streptokokker er væk. Endelig så har behandlingen gjort, at jeg har fået så stort overskud, at jeg var i stand til at tage en uddannelse til coach, mens jeg passede mit arbejde 30 timer om ugen. Arbejdet har jeg nu sagt op, og jeg er sprunget ud som selvstændig coach.

Jeg er glad og har overskud. Det smitter af på mine omgivelser. Jeg laver noget jeg brænder for i dag. Alt sammen fordi jeg brugte en sommer i København.

Stof til eftertanke

Jeg er den første, og da jeg var færdig med behandlingen, den eneste der nogensinde er blevet henvist til trykkammerbehandling fra Fyn!